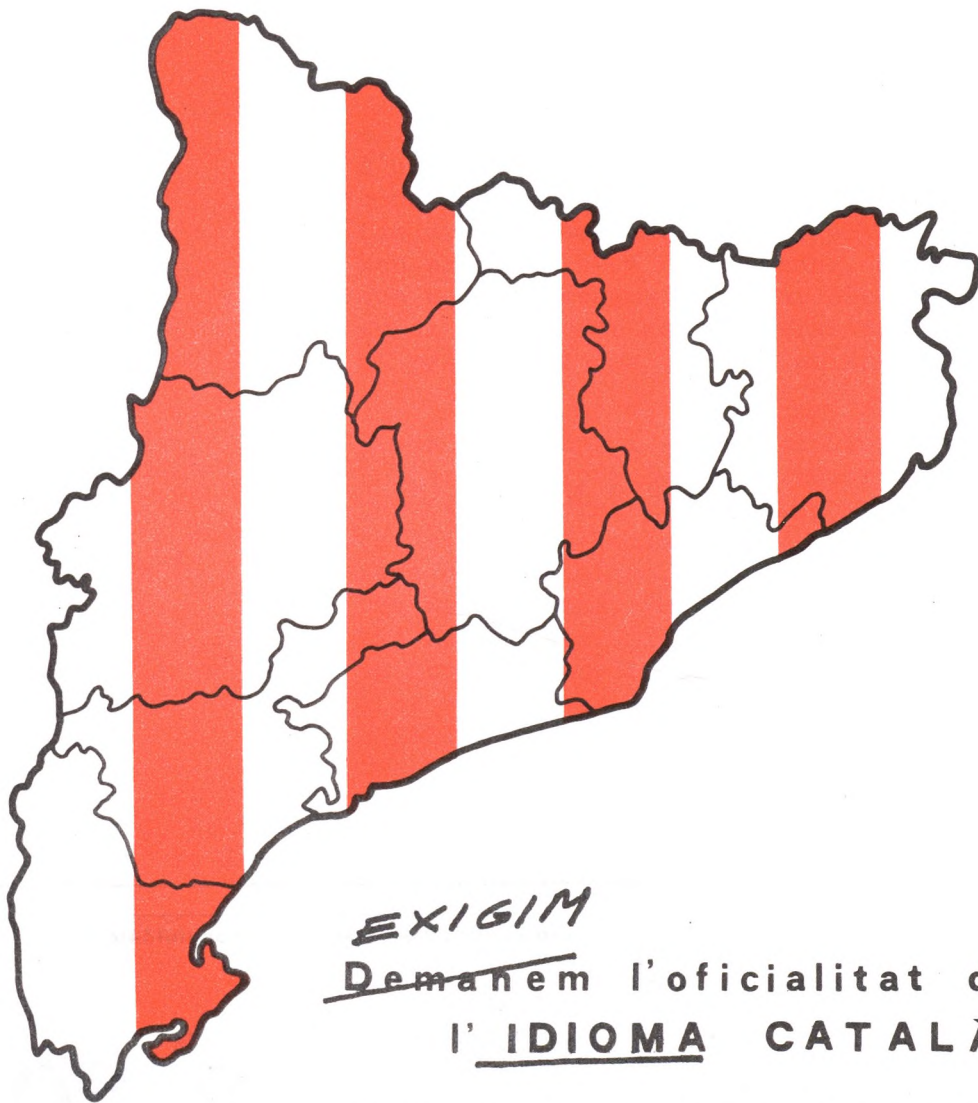

EL BROLLADOR

PORTAVEU DE LES ASSOCIACIONS DE VEÏNS DE CALDES DE MALAVELLA
I DE CASSÀ DE LA SELVA

EXIGIM

Demanem l'oficialitat de
l'IDIOMA CATALÀ!

Volem que ens tornin
l'ESTATUT *del 37*

TALLER DE FUSTERIA

Josep Suru Vila

C/ Verneda s/n.

CASSÀ DE LA SELVA.-

D I S P O N I B L E

especialidad en trabajos nitrocelulósicos

PINTURA
DECORATIVA

rep. argentina, s/n.

Teléfono 46 03 94

P. FONT

cassà de la selva
(gerona)

Editorial

SUMARI

- 3 Editorial
- 4-5 Punt de vista
- 6 Col.laboració
- 7 El camp
- 8 Rel.ligiosa
- 9 Cooperació
- 10-11 L'Associació informada
- 12-13 Sindical
- 14-15 Col.laboració
- 16 Cinema
- 17 Enquesta
- 18-19 Entreteniments

Col.laboren:

Pere Cornellà i Roca
Joan Maymí i Coroleu
Miquel Montcades i Jovanet
Albert Pérez i Baró
Plató Pérez i Baró
Jaume Pérez i Nuell
Ramon Rabassades i Colomer
Santi Vizcaino i Quintana

Editen les Associacions de
Veïns de Caldes de Malavel·la
i de Cassà de la Selva

Imprimeix Gràfiques Duch

*Voleu especialment
L'ENQUESTA
a la pag 17*

*si voleu millorar
el BROLLADOR
CONTESTEU-LA!*

El pueblo unido jamas será vencido.
De pié, cantar,
que vamos a triunfar,
avanzan ya banderas de unidad

Quilapayun, Xile, setembre 73

A les eleccions del passat 15 de juny, de cara al congrés de diputats, les forces democràtiques es presentaren separatament, o, com a màxim, formant minses coalicions que si be els donaren alguns escons no els permeteren, a nivell estatal, assolir la majoria. Malgrat el nombre de vots obtinguts.

Quelcom similar ha succeït a les darreres eleccions legislatives a França. Mentre al voltant d'un 49 % dels electors han votat esquerra, els escons aconseguits son del ordre del 41 %. En canvi, les dretes, amb poc més del 50 % dels vots aconseguïen prop del 59 % dels escons. Això sol succeir sempre que es vota segons una llei dictada per els que estan en el poder, que han procurat que els afavoreixi. Però no es per aci per ont voliem anar.

Hi ha un altre cas, en les mateixes eleccions del juny, i es el del Senat. Quan, considerant l'afer Senat com de menor importància, els diversos partits demòcrates de Catalunya s'agrupen, a iniciativa del Partit Socialista de Catalunya, i formen l'Entesa dels Catalans, suportada per Estat Català, Esquerra Republicana, Partit Socialista de Catalunya, Partit Socialista Unificat de Catalunya i Partit Socialista Obrer Espanyol, el triomf es aclaparador. La celebració de la llei de Hold es torna contra els que l'han proposada i L'ENTESA es votada d'una manera masiva.

Que ens serveixi d'experiencia, doncs. Fem una ENTESA. Fem una pinya de tots els que volem un futur millor per el nostre poble, per el nostre país. Es tracta de que analitzem acuradament la nostra ideologia i la destriem del que son tàctiques circumstancials. I que posades de costat les diverses ideologies cerquem allò que ens uneix, transigint en allò que ens separa.

Així doncs, cal que de cara a les properes municipals, si un dia arriben a celebrar-se, la totalitat de les forces democràtiques, agrupades entorn dels grans partits, però sense menysprear la valuosa col.laboració dels independents, formin la gran ENTESA. Amb el nom que sigui, es digui Opció Democràtica o Grup Demòcrata.

I cal que mentrestant anem madurant el nostre programa, un programa al servei de CATALUNYA i dels catalans, però un programa al servei de les necessitats de les nostres viles i de les capes de població més o blidades.

CALDES**PUNT DE****LAS ELECCIONES LOCALES O LA EXPECTACION FRUSTADA**

En la Ley de elecciones locales aprobada por el Congreso de los Diputados hace ya tres semanas, se suprimió una disposición adicional que daba al Gobierno un plazo de 30 días para su convocatoria a partir de la fecha de promulgación de la Ley. Con esto las elecciones locales quedan aplazadas "sine die" a voluntad del Gobierno. Algunos comentaristas políticos calculan que no se celebrarán antes de enero de 1.979, mientras los más optimistas se inclinan por el próximo otoño.

Las consecuencias que puede acarrear este hecho no son otras que las de agravar aún más la situación en muchos municipios. A nadie se le escapa que desde el 15 de diciembre, fecha del referéndum sobre la Ley para la Reforma Política; se ha iniciado en nuestro país un proceso democratizador que culminará en las elecciones municipales. El retraso de éstas ha creado en los ayuntamientos un vacío de poder por falta de representatividad, ya que de ninguna manera hay que hipotecar la gestión de las futuras Corporaciones elegidas democráticamente.

Esta situación es causa de tensiones entre la población y sus regidores que pueden dar lugar a enfrentamientos innecesarios que a nadie benefician. Para evitar esto, en algunos lugares se ha hecho la experiencia de crear unas Comisiones de Control formadas por representantes de los partidos políticos. Hay que decir que la mayoría de estas Comisiones han fracasado o están fracasando al carecer de apoyo legal. El motivo de este fracaso habría que buscarlo en un defecto de planteamiento, pues estas llamadas "Comisiones de Control" tenían, haciendo honor a su nombre, un carácter más de fiscalización que de colaboración.

Por otra parte es evidente que un Ayuntamiento no puede estar un año funcionando a medio gas sin acometer ningún proyecto de envergadura. ¿Cuál es la solución a este "impasse"? Me parece que la dimisión de los consistorios para sustituirlos por gestoras no es la más apropiada, ni tampoco los pataleos tradúcidos en demasiadas ocasiones en insultos de una oposición soliviantada. Quizá la solución estaría en un nuevo planteamiento de estas "Comisiones de control" de manera que se convirtiesen en un interlocutor válido de los ayuntamientos, partiendo, naturalmente, de un respeto, de una comprensión y de una buena voluntad mutuos.

Iakobus

A CASSÀ

PUNT DE

Sembla que l'Ajuntament de Cassà, seguint amb el seu afany de protagonisme en qualsevol qüestió que pugui resultar polèmica, vol tirar endavant, sigui com sigui, el projecte dels nous carrers. Són nombroses les impugnacions que aquest Plà de Reforma ha ocasionat, d'entre les quals, dues de l'Associació. "Luz y Guía" publicà una síntesi de l'esmentat projecte, pel que suposem ja és prou conegut pel lector.

El nou vial que ha de comunicar el Carrer Major amb el de Catalunya és el més polèmic, ja que unit a la seva inutilitat i les incongruències urbanístiques que suposa, dibuixa, amb el seu traçat, una "típica" corba que el desplaça vers propietats de persones íntimament lligades amb l'Ajuntament.

L'altre carrer, que baixant de la Coma permetria anar còmodament fins la carretera, suporta, de moment, la part més minsa de la polèmica. I diem de moment, ja que corre el rumor (que tant pot estar fonamentat en coneixements certs del tema, com del sentir de molta gent que espera un nou "cop de gràcia" de l'actual consistori) que lliga l'interès municipal en obrir el carrer, amb els interessos immobiliaris de cert candidat en les eleccions del passat 15-J.

I certament, que si fóra així, seria un autèntic "cop de gràcia". Es tira a terra un edifici, que per cert estava en un estat força alarmanant, per tal d'aprofitar un troç del solar per acondicionar un carrer; la resta, serveix per a fer un formós gratacels, que no tindrà problemes de judicis, ja que té el vist-i-plau del consistori...

Per altra banda, i havent ofert l'Associació els contactes necessaris per fer una llar pels vells, ho preparen tot per a bastir-la en el pati de l'Hospital, oblidant un cèntric solar on edificar-la, que seria, oh casualitat!, el del Jutjat Vell. Això sí, si la fan a l'Hospital, les caminades que hauran de fer els vells, si bé no seran còmodes, seran si re més no, sanitàries.

Repetim: no sabem què hi ha de cert en els rumors esmentats. Nosaltres com a portaveu de l'Associació, tenim el deure de tractar-los com a tals, però analitzant els prejudicis (o beneficis) que podrien derivar-se'n, cas de que fossin veritat. El que sí podem afirmar, és que en cas de certitud, se li prepara a l'Ajuntament una veritable pluja d'impugnacions.

Col·laboracions

ELS AJUNTAMENTS DEL FUTUR, POLITICS O APOLITICS? (II)

Per a contestar aquesta pregunta caldria abans de tot veure quina és la funció d'un Ajuntament.

Què ha de fer un Ajuntament? Quan la gent veu els carrers plens de fang, llums que no cremen, deficiències en l'abastament d'aigües, etc., preguntes què fa l'Ajuntament que no ho arregla? Sembla, doncs, que un Ajuntament ha de tenir cura de tot allò que en una comunitat surt de la competència de cada particular perquè el beneficiari n'és tota la comunitat de veïns: urbanització, cultura, esport, serveis, festes, són les àrees principals d'actuació d'un Ajuntament.

Donada la divisió del treball i la especialització que predominen en la societat actual com a conseqüència de l'avenç tecnològic, cada una d'aquestes àrees essentals ha de tenir una persona, o millor un equip de tècnics entesos en la matèria que proposin iniciatives. Per ser aquesta activitat més aviat pràctica, m'inclino per una funció que podríem dir empresarial, abans que política, dels Ajuntaments. S'imaginem vostès un Ajuntament tractant de dur a terme en el municipi la idea d'un humanisme cristià o de la dictadura del proletariat? Em sembla que no, oi? Dic això perquè en aquesta mateixa revista (vegis nº 19, gener, pàg. 18) algú criticava negativament una frase pronunciada per un batlle, una frase que aïllada del seu context o desconeguent les circumstàncies que la motivaren, pot portar a conclusions equivocades.

Amb això no vull dir que un Ajuntament hagi d'estar desprovist de tot matís polític, no, doncs per força n'ha de tenir perquè la seva gestió repercuteix en un conjunt de persones.

Però aquest matís polític no ha de venir directament de l'Ajuntament. M'explico: el mes passat, en la primera part d'aquesta sèrie d'articles, proposàvem la creació d'unes estructures que fessin arribar la voluntat popular a les Corporacions locals, i dubtàvem entre els partits polítics i les Associacions de Veïns. Doncs bé, aquestes organitzacions són les que han de donar als Ajuntaments les normes per la seva actuació. D'aquesta manera les Corporacions esdevenen simples gestores i guanyen en eficàcia perquè la meitat del camí l'han fet amb antelació els partits polítics representats a la localitat o les A.A.V.V. Per bé de la democràcia seria perillós que en mans dels futurs Ajuntaments seguissin estant les decisions polítiques i també les administratives.

Per altre part, si acceptem la sobirania de la llei com expressió de la voluntat del poble, i aquestes lleis són formulades pel partit amb majoria parlamentària, com més o menys succeeix avui, no veig que als Ajuntaments, siguin del color que siguin, els hi quedi altre remei que atènyer-se a la observància de la llei.

Deixem als partits polítics la tasca d'elaborar lleis justes i posem en els Ajuntaments gent políticament neutral per aplicar-les. Si no fem així, tindrem el poder legislatiu i l'executiu en les mateixes mans, en una política tan espanyola com la de Juan Palomo: "Yo me lo guiso y yo me lo como".

Em sembla haber contestat ja la pregunta que encapsala aquest article. Si algú discrepa d'aquesta opinió, el convido a fer pública la seva. Es molt el que ens hi juguem.

LA PAGESIA: LA GALTA ON VAN A PARAR LES PLANTOFADES...

Darrerament, i arreu del país, hem pogut veure com les corrues de tractors eren, una vegada més, el testimoni del descontent dels pagesos.

L'any passat l'eina de reivindicació fou la mateixa per tal d'obtenir millores del règim de seguretat social, però no es pogué arribar a l'amillorament general de l'àmbit agrícola. Des d'aleshores el pagès ha vist com l'índex de cost de la vida augmentava en un 25% i li pagaven el mateix pels seus productes, amb l'agraujant que l'intermediari sí aplica les taxes d'inflació.

Un d'ells deia:

—"El que volem és cobrar els nostres productes a un preu que al igual que els industrials cobreixi, els costos de producció i un tant per cent de benefici, i que els consumidors paguin un preu sense beneficis escandalosos per altres sectors de transformació, distribució, etc. Per exemple, a l'any 1936, un quilo de blat el pagaven a 50 cèntims, i el quilo de pà amb torna, és a dir, el ja oblidat quilo de 1000 grs., costava al consumidor 70 cèntims. Ara, el quilo de blat Montjuïc el paguen a 12,50 i el quilo de pà sense pedar val 37 pessetes."

Per altra banda, la part que contribueix en gran manera a la desmoralització del pagès és la manca d'ajut estatal en el que fa referència a les inversions per

maquinària. El mateix tractor que a l'any 1974 valia 275.000 ptes. ara en val 915.000. I podriem dir exactament el mateix dels accessoris que l'equipen i de qualsevol màquina que pugui ésser necessària per a l'indústria agrícola o ramadera, com muniidores, etc.

El pagès es troba, a més, que al incrementar-se els costos per els motius esmentats, hauria de poder fer una valoració del preu de venda com la que fa qualsevol industrial; però en el moment de la venda ha d'acceptar el preu de mercat, ja que corre el risc de no vendre.

Si tots aquets mals, que no per coneguts deixen de perjudicar, el pagès s'ha d'enfrontar amb una reforma fiscal, que com les anteriors reformes agràries, sembla que intenti fotre-se'n dels pagesos. A part d'haver de pagar a l'Estat per les finques, en cas d'haver d'efectuar traspessos per testament, ha de pagar unes quantitats en concepte de drets reals que no són menys que esgarrifoses.

Resumint una mica ens trobem que :

- El pagès no veu el fruit de les pugues del producte
- Ha de suportar les pugues dels productes que consumeix
- La seguretat social l'oblida
- L'estat el tracta com si fos propietari de xalets, en lloc de treballador del mas.

El pagès: és o no la galta on foten les plantofades?

RELIGIOSA**LA QUESTIÓ NACIONAL CATALANA**

Els secretaris diocesans "Justícia i Pau" de Barcelona, Girona i Tarragona s'han referit sovint, juntament amb el reconeixement i la defensa efectius dels drets individuals i la radical transformació d'una organització sòcio-econòmica injusta, a la qüestió que, amb les precedents, constitueix el trio dels grans problemes que ha de plantejar i resoldre la nostra societat: la qüestió nacional.

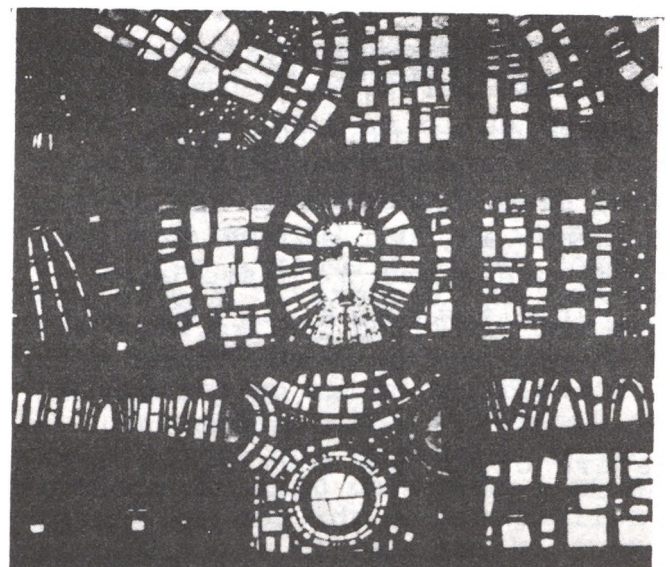
Com tants Estats, l'espanyol s'ha format per pobles diversos que en el curs de la història s'han desenvolupat en graus diferents. Però, per causes ben conegudes, l'harmonia veritable entre diversitat i unitat no ha estat aconseguida en una història abundosa en opressions i discriminacions. És sabuda la lluita de les diverses nacionalitats, i de la de Catalunya particularment, la consideració de la qual mou primordialment aquesta declaració, per atènyer un reconeixement just dels seus drets legítims. Només cal recordar que Catalunya, des de la Guerra de Successió, ha vist només reconeguda d'alguna manera la seva personalitat durant els pocs anys de vigència de l'Estatut d'Autonomia; els seus drets han estat negats d'una manera llarga, sistemàtica i dolorosa, i aquesta opressió ha culminat durant els decennis darrers, en els quals fins i tot ha arribat, amb intensitat decreixent, a un dret tan bàsic com és la més elemental expressió pública en la llengua catalana, com també ha succeït en l'àmbit tan peculiarment pròxim dels altres Països Catalans. És objectiu assenyalar que en les opressions i discriminacions han col·laborat homes i sectors de l'Església, encara que també és objectiu recordar que amplis sectors de l'Església de Catalunya han sabut mantenir-se en una fidelitat in-

negable i activa als drets de la nostra terra, molt especialment als drets de llengua i de cultura.

En els darrers temps es fa evident, dins un marc de permissivitat més gran, una àmplia afirmació catalana que, dins les seves diversitats, generalment reivindicada alhora el reconeixement real i efectiu de la personalitat pròpia i una convivència solidària amb els altres pobles de l'Estat espanyol que rarament ha estat compresa en el poder central, que ha qualificat aquestes aspiracions de separatisme. D'altra banda, l'existència a Catalunya, juntament amb la població d'origen català, d'una població immigrada molt nombrosa, planteja diverses qüestions per atènyer una comunitat justa: per part dels primers, el rebuig de qualsevol discriminació, especialment d'arrel econòmica, que mantingués els vinguts d'altres terres en la condició de mà d'obra barata i menyspreada, i, per part dels segons, el deure d'acceptar veritablement i activa els drets de la terra on viuen i treballen, col·laborant en la seva defensa i promoció.

DOCUMENTS D'ESGLÉSIA. Num. 221

Selecciona: Miquel Moncadas i Jovanet.

Per a parlar de les dues cares de la Cooperació en l'últim mig segle, ningú millor que l'eminent teòric Albert Pérez Baró. Ell ens parla de la llei de Cooperatives del 34, durant la Generalitat, amb el seu seguit de llibertats, i de la llei del 42, mena de camisa de força per la pràctica de la Cooperació a casa nostra. Extractem del diari AVUI amb autorització de l'autor.

CARA

La llei de bases de la Cooperació, de la Generalitat, aprovada per el Parlament de Catalunya el febrer del 34 entenia com a Societat Cooperativa " l'associació de persones, naturals o jurídiques, que es proposen millorar la situació econòmica i social dels seus components, establint una comunitat vo-luntària en la qual, el servei mutu i la col.laboració pecuniària de tots els membres permetin realitzar la funció que es proposa.

Mes endavant diu "per al millor desen-

volupament de llurs activitats, les societats acollides a aquesta llei podràn constituir-se en federacions locals, comarcals i generals". A destacar, doncs, la funció SOCIAL i la VOLUNTARIETAT de constitució i de federació.

La tasca d'assessorament de les cooperatives, mutualitats i sindicats agrícoles - nom donat a les cooperatives del Camp- era confiat a un Consell Superior de Cooperació, format gairebé en la seva totalitat per gent dels tres estaments citats. Es a dir els propis cooperadors, considerats ciutadans majors d'edat eren els en carregats de vetllar per la puresa i bona marxa de les seves institucions

Cooperatives i Cooperativisme

CREU

La llei de cooperació promulgada l'any 1942 i encara vigent des coneix, en primer lloc, les federacions comarcals o regionals existents amb anterioritat i les substituïx per "Unions territorials" d'àmbit "provincial" i caràcter obligatori per a les cooperatives, que queden sempre "disciplinadas a la Organización Sindical del Movimiento". Els nomenaments de juntes poden "ser vetados por el de

legado sindical provincial "

Els comitès de vigilància, que

abans en deiem comissions revisores

de comptes, son nomenats per la "Obra Sindical de Cooperación "

Quant a les Unions territorials, els seus dirigents hauràn de pertànyer a la Falange, seràn nomenats pels organismes superiors de la Obra Sindical de Cooperación i tindràn un sacerdot "consiliari" anomenat per el bisbe (!!!)

Finalment, hi ha un article que preveu que cualsevol persona amb carrec directiu a les Cooperatives o a les Unions Territorials podrà ser destituïda cuando asi lo aconsejen los intereses supremos de la comunidad Nacional Sindicalista.

D. Ramón Rabassedas Colomer, D. N. I. nº 40.130.789, vecino de esta villa, con domicilio en la casa nº 4 de la calle Puente, actuando en nombre y representación de la Asociación de Vecinos de Cassá de la Selva, cuya presidencia ostento, comparezco con el apoyo de los demás vecinos de la Asociación, miembros de la Junta Directiva, que conmigo firman y, con el debido respeto,

EXIENEMOS:

I.- Haber visto en el tablón municipal de anuncios el Edicto por el que ese Ayuntamiento declara de urgencia el plan especial de reforma interior y apertura de nueva calle entre las de José Antonio y Cataluña, lo aprueba inicialmente, y lo somete a información pública a partir de un mes desde la publicación del mismo en el B.O. de la Provincia.

II.- Enterados del contenido y motivaciones del citado plan, venimos en formular muestra más firme oposición al mismo, en su totalidad, en base a las consideraciones siguientes:

- a) En sesión plenaria del día 17 de Enero de 1.978, se aprobó, con carácter de urgencia, el plan especial que nos ocupa, considerando, a nuestro entender, escasa capacidad decisoria del plano, debido a:
 - Dos ausencias por dimisión.
 - Una ausencia por enfermedad.
 - Una abstención.
 - Dos concejales inhabilitados para ejercer su voto por tener intereses particulares en el plan.

Puntualizando que por carecer de secretario, sus funciones fueron ejercidas por un empleado municipal.

b) Es de notar también que lo normal sería que, de existir la aludida necesidad, que negamos, la calle que se abriera trazara una línea recta desde su entrada hasta su desembocadura. En cambio, en el plano, su trazado es curvo y parece sentir una fuerte atracción hacia la calle Puigcogul o República Argentina, donde existen propiedades que afectan a los concejales anteriormente aludidos.

c) Entendemos que en ningún grado existe la pretendida necesidad de esta calle de nuevo trazado, y, si se llegara a realizar algún día, y se edificara según está previsto, constituiría un auténtico corredor torcido, repleto de amontonadas viviendas, que densificaría extraordinariamente la zona y que, además, dificultaría la circulación por el centro de la villa, que se vería enormemente incrementada por esta concentración demográfica.

d) La parcelación actual de la zona no es proporcionada ni desproporcionada, simplemente responde a la estructura antigua de la villa. De otro lado, el que una manzana sea grande tiene también sus ventajas en cuanto a aireación e insolación de las viviendas. Lo procedente sería estudiar una solución para sus inconvenientes, pero de ninguna manera destruir lo existente bajo excusa de una urgente necesidad que no existe.

e) Creemos un elemental deber de ciudadanía defender, además de los intereses generales de la villa, los intereses innecesariamente afectados de los vecinos propietarios de los pisos construidos en lo que fue "Can Llinás", vecinos que ya han tenido que soportar un pleito contencioso-administrativo que esa Corporación perdió en Barcelona y también ante el Tribunal Supremo.

f) Siendo el presupuesto de dicha obra, superior a los veinte millones de pesetas, sin tener en cuenta la compra y derribo de la casa "Can Teixidor" y, que dicho proyecto, por sus características, no redunde en beneficio de la comunidad cassanense, defitaria, por otra parte, en equipamientos de orden social y cultural, tales como: guarderías, hogar para jubilados, local para la juventud, parques infantiles, hospital, equipos sanitarios, aseos públicos; quedando, además, veintiocho calles pendientes de alcantarillado, alumbrado y asfaltado. Entendemos la prioridad de estos equipamientos, sobre el plan especial en cuestión.

Por todo lo expuesto, a Vd. SUPPLICAMOS:

1º Que, dando por presentado en tiempo y forma este escrito, que se formula al amparo de lo previsto en el art. 41 de la vigente Ley del Suelo y Ordenación Urbana, sea incorporado al expediente de su razón, y, en virtud de lo en él alegado, desista el Ayuntamiento de su propósito y deje sin efecto el acuerdo que impugnamos.

2º Que, para el caso que el Ayuntamiento persista en el proyecto a que nos oponemos, se eleve el presente escrito, junto con el expediente de su razón, a la Comisión Provincial de Urbanismo que habrá de examinar tal proyecto, para que ante ella conste muestra más firme oposición, basada en las alegaciones dichas, y sostenida por el testimonio de todos cuantos aquí firmamos.

Dios guarde a Vd. muchos años.

Cassá de la Selva a 30 de Marzo de 1.978.

[Handwritten signatures and stamps]

ASSOCIACIÓ DE VEJNS DE CASSÀ DE LA SELVA

Aquestes són les dues instàncies que l'Associació de Veïns ha adreçat a l'Ajuntament impugnant els ja famosos Plans Especials de Reforma, amb els que preté obrir uns vials, l'utilitat dels quals no és massa clara.

L'única cosa que cal agrair a l'Ajuntament és que aquest fet ha unit a tots els cassanencs que ja comencen a estar tips de veure com l'organisme que hauria de representar-los ha treballat i treballa sempre a esquenes del veritable interès popular.

L'ASSOCIACIÓ INFORMA

El que si és cert, és que una vegada més, un Ajuntament que ja s'ha fet veure massa pot reencetar velles polèmiques, fent cas omís ha sentències dictades per Tribunals, per tal de satisfer interessos morals de caire personal. Saber perdre és quelcom difícil de fer, i pel que sembla, és encara més difícil quan el perdedor ha tingut sempre la paella pel mànec...

Nº 531
 FECHA:
 30-3-78

D. Ramón Rabassedas Colomer, D.N.I. nº 40.130.789, vecino de esta villa, con domicilio en la casa número 4 de la calle Puente, actuando en nombre y representación de la Asociación de Vecinos de Cassá de la Selva, cuya presidencia ostento, comparezco con el apoyo de los demás vecinos de la Asociación, miembros de la Junta Directiva, que conmigo firman y, con el debido respeto,

EXPONEMOS:

I.- Haber visto en el tablón municipal de anuncios el Edicto por el que ese Ayuntamiento declara de urgencia el plan especial de reforma interior de la calle Bajada de la Coma, lo aprueba inicialmente, y lo somete a información pública a partir de un mes desde la publicación del mismo en el B.O. de la Provincia.

II.- Enterados del contenido y motivaciones del citado plan, venimos a formular nuestra más firme oposición al mismo, en su totalidad, en base a las consideraciones siguientes:

- a) En sesión plenaria del día 17 de Enero de 1.978, se aprobó, con carácter de urgencia, el plan especial que nos ocupa, considerando, a nuestro entender, escasa capacidad decisoria del pleno debido a:
- Dos ausencias por dimisión.
 - Una ausencia por enfermedad.
 - Una abstención.
 - Dos concejales inhabilitados para ejercer su voto por tener intereses particulares en el plan.

Puntualizando que por carecer de Secretario, sus funciones fueron ejercidas por un empleado municipal.

b) Que el citado proyecto autoriza la construcción de bloques de pisos compuestos de planta baja, tres pisos y ático. Lo que supone una densificación desproporcionada en el centro de nuestra villa, con relación a la edificación media de la zona.

c) Que en el citado proyecto se procede al derribo de un edificio propiedad del Municipio, sin concretar el destino que será dado al solar, y que a partir de este momento, esta "Asociació de Veïns de Cassá de la Selva" reivindica para equipamiento social.

Por todo lo expuesto, a Vd. SUPPLICAMOS:

1º Que, dando por presentado en tiempo y forma este escrito, que se formula al amparo de lo previsto en el art. 41 de la vigente Ley del Suelo y Ordenación Urbana, sea incorporado al expediente de su razón, y, en virtud de lo alegado, desista el Ayuntamiento de su propósito y deje sin efecto el acuerdo que impugnamos.

2º Que, para el caso de que el Ayuntamiento persista en el proyecto a que nos oponemos, se eleve el presente escrito, junto con el expediente de su razón, a la Comisión Provincial de Urbanismo que habrá de examinar tal proyecto para que ante ella conste nuestra más firme oposición, basada en las alegaciones dichas, y sostenida por el testimonio de todos cuantos aquí firmamos.

Dios guarde a Vd. muchos años.

Cassá de la Selva, a 30 de Marzo de 1.978.

(Handwritten signatures of various members of the association)

Ilmo. Sr. Alcalde, Presidente de la Corporación Municipal de Cassá de la Selva:

I- Els orígens del Sindicalisme.

El sindicalisme obrer neix com a resposta de la classe obrera al procés d'industrialització i a les formes de producció capitalista iniciades a final del segle XVIII, a les condicions de treball que aquestes desenvolupen i a l'exploatació sistemàtica dels treballadors.

La Revolució Francesa, el 1789 creà les condicions decisives per a el futur desenvolupament del moviment obrer europeu: la consciència de la necessitat de la democràcia política i de la solidaritat internacional en la lluita pels drets humans.

SINDICAL

Els avenços experimentats pel moviment obrer anglès entre les revolucions de 1830 i 1848 proporcionaren als obrers del continent l'esquema per a les seves lluites.

El 1864 se'n feu un any clau per al moviment obrer internacional: entorn de la Primera Internacional Socialista, celebrada a Londres apareixen una sèrie de personalitats i ideologies que poc a poc es transformaran en programes definits i concrets que constituiràn el patrimoni plural del moviment obrer (Comunisme, anarquisme, Socialisme, etc.) Espanya hi fou representada per Anselmo Lorenzo (impulsor de l'anarquisme revolucionari) i Pablo Iglesias (impulsor del Socialisme democràtic).

En el conjunt del moviment obrer predominaven dues tendències ideològiques: l'Anarquista, seguidora de Proudhon i Bakunin, i la Marxista, que tenia el seu punt de referència en el Manifest Comunista de 1848, redactat per Marx i Engels. Aquesta segona tendència s'imposaria ja en la Primera Internacional i l'anarquisme quasi no tindria incidència en els països occidentals industrialitzats, excepció feta d'Espanya i en menor grau, de França i Itàlia.

A partir de la creació dels Sindicats, el Moviment Obrer tindrà partits propis que defensaran en els Parlaments els drets de la classe obrera. Mercès a totes

aquestes circumstàncies, i malgrat les èpoques fosques del sindicalisme (dictadura, repressió del moviment obrer, etc.) aquest moviment assolirà en el curs de l'història, el paper de protagonista de l'actualitat mundial.

II- Els tipus principals de sindicalisme.

Entre les diverses formes que ha adoptat el sindicalisme a través de la seva història, cal destacar-ne quatre:

El sindicalisme de repressió adoptat per els règims feixistes, per a controlar i reprimir millor el moviment obrer i no pas per defensar els interessos del treballador. El sindicalisme que hem patit durant el franquisme n'és un clar exemple.

El sindicalisme associat al poder, que predomina a l'Europa de l'Est (Europa Comunista). La finalitat d'aquest sindicalisme es el reforçament i consolidació de la seva societat.

Els sindicats de conciliació (Alemanya, Estats Units, Anglaterra, etc.) accepten els seus principis doctrinaris i l'estructura fonamental de la societat capitalista. No cerquen, per tant, la seva transformació.

Per últim, el sindicalisme de classe es aquell que doctrinalment es basa en l'oposició al sistema capitalista i cerca la seva transformació. Aquests sindicats tenen una notable influència a França, Itàlia i també a Espanya - com es pot constatar pels resultats de les recents eleccions sindicals.

III- El sindicalisme a Catalunya, durant

la Segona República

La proclamació de la Segona República va permetre un desenvolupament del moviment obrer fins llavors mai assolit. Durant aquella etapa, el seu paper social i polític fou decisiu. De bon principi ja destaquen dues corrents majoritàries dins el sindicalisme. Els anarco sindicalistes i els socialistes. Els primers, partidaris del PSOE i Unió Socialista de Catalunya, s'incorporen el 1931 a les esferes governamentals. L'anarco sindicalisme en resta al

SINDICAL

marge i sovint violentament en contra. Dins l'anarco sindicalisme hi hagué fortes tensions entre els partidaris de consolidar la República i els que ho eren de desencadenar un ràpid procés revolucionari.

L'evolució de les dues centrals principals, en nombre d'afiliats, fou, durant aquesta època:

	UGT	CNT
any 1931	17.000	321.000
any 1936	60.000	185.000

s'observa una progressió ugetista - a la qual s'hi podrien afegir els 40.000 afiliats a la Federació Obrera d'Unitat Sindical, d'influència poumista - alhora que una disminució considerable de l'anarco sindicalisme cenetista, provocada possiblement per la sortida de la tendència pro República cap als Sindicats d'Oposició. Es molt difícil, sense disposar d'estadístiques acurades, copsar l'importància relativa del moviment obrer a Catalunya. Les estimacions més fiables donen

Camperols a Catalunya	400.000
Població obrera de Catalunya	1.000.000
Id. Prov. Barcelona	500.000

A Barcelona, els sectors més importants eren

Tèxtil	167.000
Comerç	73.000
Metalurgia	52.000
Construcció	47.000

A la província de Barcelona s'hi concentrava, naturalment, la majoria del treball industrial i comercial de Catalunya.

El moviment obrer català es veié afectat per la crisi mundial del 1929 i per les implicacions politico-econòmiques del canvi de règim a Espanya. Els sectors metalúrgic i de la construcció, juntament amb els conreus destinats a l'exportació resultaren sensiblement perjudicats. Això tingué una resonància especial en el moviment vaguístic, molt alt en 1930-31 (sobre tot per a recuperar els privilegis perduts durant la Dictadura) i sobre l'atur forçós, que superà el 6 % de la població activa el 1933, donant com a conseqüència un fort malestar obrer, que es traduí en vagues. Aquestes arribaren a multiplicar per quatre el nombre de jornades perdudes el 1931

Les principals reivindicacions laborals eren l'augment de sous, la jornada de 44 hores i l'oposició als acomiadaments

Durant 1934 i 1935 disminuï la pressió sindical, com a conseqüència del govern de les dretes, que reprimí amb duresa les reivindicacions obreres. El 1936, el triomf del Front Popular possibilitarà l'intent de retornar a les posicions assolides el 1933

Dalta banda, l'evolució de les forces sindicals va seguir camins diferents. Durant 1934-36 l'anarco sindicalisme lluitava per a recuperar la força perduda amb els fracassos dels intents revolucionaris del primer bienni, i per això, gradualment, cercà una entesa amb UGT al mateix temps que iniciava la reunificació pròpia.

El sector marxista buscà la reunió de forces. De l'Aliança obrera de 1933-34 en sortí un procés d'unificació doble: el Bloc Obrer i Camperol i l'Esquerra Comunista formaren el Partit Obrer d'Unificació Marxista, el 1935, i el 1936 crearen la Federació Obrera d'Unitat Sindical. Els altres tres grups marxistes, Federació Socialista Catalana, Partit Comunista de Catalunya, Partit Català Proletari i Unió Socialista de Catalunya formaren el Partit Socialista Unificat de Catalunya i propiciaren l'unificació de la UGT catalana amb l'ingrés de l'Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya.

Al mateix temps es desenvolupà un sindicalisme catòlic, limitat però significatiu. El 1934 apareix l'Unió de Treballadors Cristians de Catalunya.

El moviment obrer al camp tenia un nom, l'Unió de Rabassaires que era el sindicat majoritari, i la Federació Nacional de Treballadors de la Terra, de la UGT

IV- La guerra civil

L'esclat de la guerra el 17 de juliol al Marroc, propicià l'ascens al poder de les organitzacions obreres. UGT i CNT,

(Passa a la plana 20)

Col·laboracions

ESCOLA CATALANA: UN DRET INDISCUTIBLE

Es molt trist que a l'any 1978, transcorregudes ja 3/4 parts del segle XX, lligats i formant part del món Occidental (el món de la CIENCIA, la TECNICA, i la CULTURA) hàgim de reivindicar, igual que ho feren els nostres avantpassats, el fet indiscutible de la nostra cultura. La cultura i la llengua catalanes.

En un moment de llibertat política i de consolidació democràtica, l'any 1931, semblava que anàvem encaminats a aconseguir la normalitat en la nostra manera de ser. Semblava que mai més ningú ens hauria de discutir la nostra personalitat catalana.

L'any 1938, amb un cop de ploma, es va convertir en il·legal, una vegada més, allò que no es pot negar a cap ésser humà: la llengua i la cultura pròpies.

Tots coneixem la normalitat en que es troben totes dues, encara, avui.

El panorama polític ha canviat. Estem, altra volta, davant d'una consolidació democràtica. Anem, doncs, això és el que pensem, cap a una normalitat en el camp polític i, com a conseqüència d'aquest fet, hi anem, també, en el cultural.

Per aconseguir una vertadera normalització cultural, per aconseguir per sempre més la nostra manera de ser, cal recuperar novament les nostres institucions, i, entre elles, l'escola catalana. D'aquesta ha de sorgir-ne la normalitat i la indiscutibilitat de la nostra cultura.

Cal que tots plegats, pares i professors, conscients de la responsabilitat que tenim com a tals, vegem la necessitat, i el dret, que tenen els nostres fills a fer l'escola en català.

Distingim la diferència que hi ha entre ensenyar el català a l'escola i el fer l'escola en català. Fer l'escola en català vol dir, simplement, que a totes les escoles dels Països Catalans cal l'ensenyament de la Cultura Catalana. Avui, a l'hora d'estudiar geografia, història o literatura aprenen de memòria moltes coses llunyanes sense posar-los en contacte, primer de tot, amb allò que tenen a prop i que necessàriament han de conèi-

xer. ¿ Per què cal saber de memòria tots els rius d'Amèrica, posem per cas, si abans no s'han conegut experimentalment el Ter, l'Onyar o el Llobregat ? ¿ Per què s'han d'aprendre els noms de totes les províncies si abans no s'ha conegut directament i sobre el terreny les comarques Gironines, o bé per mitjà de diapositives o projeccions, i la resta dels Països Catalans ? ¿ Per què han de saber la història de personatges llunyans si abans no descobreixen d'una forma directa el paper que han jugat en la configuració del país on viuen els homes i les col·lectivitats que han forjat el nostre passat ?

Recordo haver llegit a la premsa que s'havien fet gestions, croncretament a Alemanya, amb la idea que els nens dels espanyols allà emigrats tinguessin l'escola en castellà. El no rotund dels pares fou total. Estant a Alemanya volen pels seus fills l'ensenyament de la llengua i la cultura alemanyes. Volen pels seus fills la plena integració a la vida cívica i cultural del país on resideixen. Nosaltres que estem a casa nostra no defensarem aquest mateix dret?

No s'hi val a dir que els nens castellano-parlants no entenen el català. Els nens emigrats a Alemanya tampoc entenen l'alemany. Però per evitar que aquest possible fet es converteixi en problema, cal la protecció de les minories culturals residents a Cassà de la Selva (majoritàriament castellano-parlants) implantant l'ensenyament en la seva llengua materna, amb aprenentatge del català com a segona llengua.

Es fa difícil precisar exactament el nombre de persones que tenim el català com a idioma oficial. La xifra dels catalano-parlants es calcula per sobre dels set milions de persones. Heu pensat que això vol dir que de cada cinc espanyols un parta en català? Creieu que es pot continuar menyspreant la nostra llengua? El català, sense necessitat d'exagerar, ocupa el lloc dinouè d'entre les llengües europees, immediatament després del suec i el búlguer, i abans que el bielorrus, el danès, el finès, el norueg, el lituà, l'albanès, l'eslovà, el macedoni,

el bretó, el gahi, l'estinià, l'irlandès, el letó, el sard, el vasc, el retrorromànic, el frisó, el maltès i l'islandès.

L'extensió del català és superior a la de sis estats europeus (Dinamarca, Suïssa, Holanda, Bèlgica, Albània i Luxemburg). Vuit estats, així mateix, tenen una població inferior al nombre de catalano-parlants (Suïssa, Dinamarca, Finlàndia, Noruega, Irlanda, Albània, Luxemburg i Islandia). I quan els infants d'aquests països van a l'escola, reben l'educació en la llengua i la cultura que els hi són pròpies; els nostres fills que a la família han après la llengua catalana, arriben a una escola que els parla en castellà, la qual cosa els suposa un trauma psicològic, un retard considerable en l'adquisició del llenguatge i un obstacle per a la recta comprensió de la realitat, a més d'un complex d'inferioritat respecte la pròpia llengua. Un bon exemple de la inferioritat de condicions en què l'ensenyament en castellà posa als nens catalans, inclosos els immigrants que viuen en un ambient lingüístic conflictiu, ens el dona un estudi realitzat entre escolars de 12 anys d'edat a Barcelona i a tot el Principat, que ha donat uns resultats mitjans de domini de la llengua molt inferiors als dels nens de Cuenca en diversos aspectes.

Els avantatges de l'ensenyament en català en tots els graus del procés educatiu, serien els següents:

"Per als alumnes de famílies immigrades de parla castellana:

- * Facilitar la seva relació amb els companys de parla catalana i aconseguir una sortida més ràpida de la situació de desigualtat lingüística en què es troben
- * Facilitar la seva introducció en la societat catalana en què conviuen i també millorar les seves possibilitats humanes i professionals.
- * Millorar substancialment el seu coneixement de l'idioma castellà, perquè amb un ensenyament paral·lel del català i del castellà, les diferències sintàctiques i de vocabulari entre les dues llengües i les greus deficiències del castellà parlat normalment a Catalunya —degudes a la influència natural del català sobre la llengua oficial— es manifestarien d'una manera ben clara.

"Per als alumnes de parla catalana:

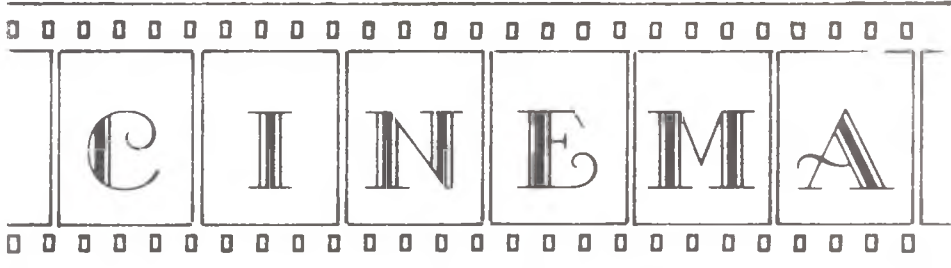
- * Construir una base més sòlida per a l'estructuració lògica del pensament, que sempre es realitza sobre la llengua materna.
- * Poder utilitzar aquesta plataforma lingüística perfectament establerta, per a una adquisició d'altres llengües, més fonamentada i més fàcil.
- * Desenrotllar i afinar fins al màxim l'instrument de pensament, d'expressió i de comunicació que aquests alumnes usaran més durant tota la seva vida.
- * Fer possible un domini de la llengua oficial molt superior a l'actual, ja que s'ha comprovat sobradament que amb la confusió lingüística que ara hi ha, els alumnes de la regió catalana no aprenen ni usen correctament ni la llengua oficial ni la materna." (1)

Des de la nostra condició de pares hem d'exigir l'ensenyament de la llengua i la cultura catalanes a tots els nivells de l'escola. Pensem que la responsabilitat no és només dels mestres (molts d'ells són conscients del problema i treballen per arranjar-lo), sinó també nostra. Ells tenen l'obligació com a professionals de l'ensenyament, nosaltres tenim el dret com a pares dels alumnes.

El fet de posar aquesta qüestió a debat no ha estat altre que l'estima que tenim per a tots els nostres fills i l'amor a la Cultura Catalana que, no hem d'oblidar, forma part d'aquest ventall tant extens, com valuós, que és la Cultura Espanyola. Potenciant la Cultura Catalana aixequem, no ho dubteu, la Cultura Espanyola.

Joan Maymí i Coloreu
Joaquim Mundet i Creus
Joan Xirgo i Carbó

(1) "L'ensenyament del català al batxillerat", Memorial presentat a la reunió de Pares d'Alumnes dels Instituts d'E. M. del Districte Universitari de Barcelona. 1972.

LA PROGRAMACION DE SEMANA SANTA.

La idea de Lumière, al conseguir plasmar la imagen fotográfica en una pequeña pantalla, que en principio pasó desapercibida, en el transcurso del tiempo ha llegado a ser uno de los medios más eficaces de comunicación y de cultura.

Tanto es así, que otro gran medio de comunicación, como es la televisión, el motivo principal por el que se creó, fue el de la información directa y actual, con una programación muy acorde con los hechos de más rigurosa actualidad y de diversa temática, sin embargo tiene forzosamente que nutrirse, en un porcentaje muy elevado, de material cinematográfico ya caduco; y no me refiero a los violentos telefilms, ya que estos si son de rigurosa actualidad, y nefastos para todos los aficionados a visionar estas series americanas.

Como es ya tradicional en nuestro país, la programación cinematográfica en Semana Santa, tanto en salas comerciales, como en la televisión, sufre un cambio muy notable, si bien estamos muy lejos de aquellos años en que se nos prohibía presenciar cualquier espectáculo.

Este año Televisión Española ha perdido la ocasión (falta de medios?; falta de dirección?) de poder ofrecer a los telespectadores, creyentes o no, la magistral película del italiano Franco Zeffirelli, "LA VIDA DE JESUS", film que han aprovechado la mayoría de T.V. de la Europa Occidental.

De toda la programación de Semana Santa, en la pequeña pantalla, debemos destacar el film "EL MILAGRO DE MALAQUIAS", producción alemana de gran categoría, galardonada en varios festivales cinematográficos, donde se pone de manifiesto, la manipulación de las masas creyentes,

en manos de la publicidad y medios de información, consiguiendo en la explotación de un hecho milagroso, la obtención de pingües beneficios.

R.

LOCAL.

Nos informan que la empresa del Cine Nacional (Cinema de la Coma), ha suscrito contrato con la distribuidora de películas C.B.FILMS, una de las distribuidoras más importantes del país, por la calidad de su material. Los films proyectados ultimamente: "Carrie", "Rocky", "Alguien voló sobre el nido del cuco", corroboran nuestra afirmación.

Esperamos y deseamos que con este contrato, la afición local, pueda visionar películas con categoría artística, y con los estrenos más recientes.

Enquesta

Apreciat consoci:

Dotzenes de vegades hem dit que el BROLLADOR preté esser un mitjà d'expressió al servei de tots els Associats.

Per a aixó vos suggerim que ens envieu cartes comentant qualsevol fet que creieu que pot esser d'interés general. La secció BUSTIA hi es per a aixó.

També ens agradaria veure que ens envieu articles, comentaris, reportatges o qualsevol altre treball per a esser publicat

Avui vos demanarem quelcom mes. Vos demanem que contesteu l'enquesta que s'acompanya. Poseu numeros del 1 al 5 a cada casilla, segons els temes us agradin mes o menys. Així ens ajudeu a fer la Revista mes al vostre gust. Contesteu avui mateix, car si no vos en podeu oblidar, i envieu les respostes a les Associacions de Caldes o de Cassà. Mercès

Col.lectiu de Redacció

ENQUESTA

-- RETALLAR --

TEMES QUE PREFERIU:

Ajuntament informa	☐
Associació informa	☐
Bricolage (Treballs manuals)	☐
Bustia (Cartes dels lectors)	☐
Col.laboracions	☐
Cooperació	☐
Conte d'En Plà de Benaula	☐
Cuina	☐
Entreteniments	☐
Escacs	☐
Esports (Resultats 1er equip)	☐
Esports (Resultats juvenils)	☐
Esports (Comentaris)	☐
Esquitxos	☐
Deficiències al poble (articles-comentant-les)	☐
Història local	☐
Història general	☐
Humor	☐
Infantil	☐
Noticiari de la vila	☐
Notiviari general	☐

Politica, en general	☐
Politica local	☐
Religiosa	☐
Sindicats	☐

Dintre d'aquests temes preferiu una tendència... (Poseu una creu)

Simplement informativa	☐
Obertament critica	☐
Contemporitzadora	☐

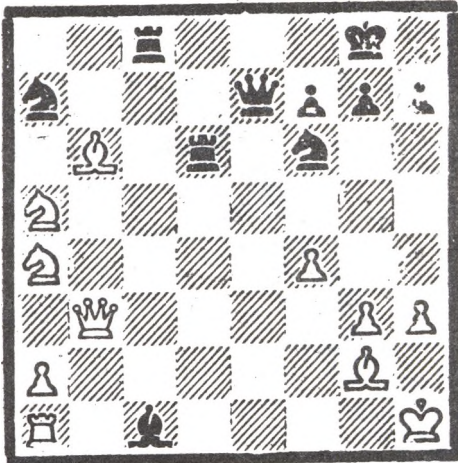
Preferiu que estigui escrit en :

Català	☐
Bilingüe	☐
Castellà	☐

Mercès per la vostra col.laboració!!

escacs
gòlic
jer
ENTRETENIMENTS
humor

encruats
mots
mos

PROBLEMA

Negras juegan y ganan

El juego blanco ha sido un tanto artificioso, dejando totalmente desprotegido a su Rey. Esta circunstancia fué rapidamente aprovechada por Troizki jugando contra Panov URSS, 1938, donde se impuso en pocas jugadas

Solución del num anterior

Blancas

Negras

Blancas

Negras

D8C+

T1A

D8C

T1A

D6C+

D x D

D6C+

T2A ó R1D

T x C +

R1D

D x D

T7D ++

y las amenazas blancas ganan dada la gran ventaja de material.

ENQUESTA

Retallar i enviar a l'Associació de Veïns
de Caldes o de Cassà

CRUCIGRAMA. AL RESOLVERLO HAY QUE COLOCAR LOS 13 CUADROS NEGROS QUE CONTIENE. SOLUCIONES HASTA EL 30 DE ABRIL A ESTA DIRECCION: EL BROLLADOR-PASATIEMPOS. CALDAS DE MALAVELLA.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
										1
										2
										3
										4
										5
										6
										7
										8
										9
										10

HORIZONTALES: 1. Discurso o escrito en alabanza de una persona.-2. En Costa Rica, especie de mochuelo de gran tamaño. Escuché.-3. Deja en testamento. Querer.-4. Mahometana. Forma del pronombre.-5. Nómina. De baja estatura.-6. Marchar. Casa o edificio donde se guardan géneros de cualquier clase.-7. Metal. Preposición. Flanco de un ejército.-8. Tributa homenaje de sumisión y respeto. Municipio de la provincia de Alicante. Quiñientos.-9. Pieza subterránea entre los cimientos de un edificio. Interjección arriero.-10. En fem. y pl., demostrativo. Figuras geométricas de revolución.

VERTICALES: 1. Concentrase la atención o el ánimo en una cosa.-2. Relativos a la figura que consiste en patentizar en el discurso, por medio de metáforas consecutivas, un sentido recto y otro figurado.-3. Arbol que da nueces. Fig., la mejor parte de una cosa.-4. Al revés, tabaco en polvo para tomarlo por las narices. En plural, relación escrita de lo tratado o acordado en una junta.-5. Juego japonés. Abreviatura de punto cardinal. Cincuenta. Partícula inseparable privativa.-6. "La chica de ...", conocida canción brasileña. Lengua provenzal.-7. Balanza de brazos desiguales. Prefijo de origen griego que significa "igual".-8. Uno. Signo de la proposición universal afirmativa. Rey impío de Israel. Símbolo químico del nitrógeno.-9. Grado del ejército de tierra. Preposición.-10. Percibí por el oído. Famosos.

SOLUCIONES A LOS PASATIEMPOS DEL NUM. 20

Crucigrama: Jeroglífico:

ANGARILLAS
 PARCOXOIRA
 OPALINAXDC
 COMAXESPIA
 OLORXMERAD
 PIFANOXONU
 ATORARASXR
 DANXDORADA
 ANOTASEXOS
 SOSXSONESX

- Enciende la vela (en 100, D; La Vela)
 Ganador mes de febrero: Joan Borrell
 Clasificación: 1º Joan Borrell 25 p.
 2º Xavier Codolà 25 p.
 3º Jordi Cantó 20 p.

J E R O G L I F I C O

Monumento griego:

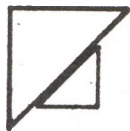
Sucesor de

RAMON GRUART

Preparación y Almacen de corchos

Oficina: Bda Pza Verdaguer 3
tel 46 01 44

Almacenes: Cra de Caldas s/n
tel 46 03 32

FIGUERAS

San Gerardo, 11 - Mayor, 19
Tels. 47 00 57 - 47 03 48
Caldas de Malavella (Gerona)

Pintura - Decoración - Droguería

AJUDEU-NOS

a mantenir la nostra posició
de crítica independent fent
nous socis i cercant anunciants

*Ajudeu-vos!
car l'Associació
es vostra*

SINDICAL

amb ajut de la policia armada, vanceren les tropes aixecades a Barcelona. CNT i FAI tindran la supremàcia dintre del moviment obrer. La Generalitat de Catalunya es veié desbordada per els aconteixements i tardà uns mesos a reaccionar. Les forces sindicals intervenen en el Govern de la Generalitat. Això significa l'inici de la revolució social, amb el decret de col·lectivitzacions .

El 1937 la UGT arribà a superar a CNT en nombre de militants. Els fets de maig del 37 precipiaren la caiguda dels centristes del Govern de la Generalitat i el posterior predomini del PSUC . La guerra, amb les seves conseqüències (crisi agrícola industrial, augment del cost de la vida, etc.) va anar ofegant la revolució social iniciada. El 1938 les tropes franquistes arriben a Catalunya, i per decret (5 d'a. ril) s'aboleix l'Estatut d'Autonomia. El febrer de 1939 les tropes feixistes arriben a la frontera.

V- La postguerra.

La victòria del franquisme significà la fi del moviment obrer i dels sindicats de classe. Fou imposat un sindicalisme vertical obligatori, proper al corporativisme, i es prohibiren els partits polítics, reconeixent el Movimiento com a única força política. Els grups polítics i sindicals prohibits pel règim del dictador ben aviat començaren a organitzar-se en la clandestinitat i a lluitar contra la patronal.

La mort de Franco l'any 75 possibilità la legalització de les forces polítiques i obreres, iniciant-se una nova etapa en la història del moviment obrer català i espanyol.

Pere Cornellà i Roca